

A o lăsa de azi pe mâine

Florianruse

Într-o zi caniculară,
un munte guraliv gândea:
Statul ăsta mă omoară... -
Nu-i pasă, bre, de nimenea!

Zi după zi trag ca prostul,
an după an, veac după veac;
nici nu știu ce e concediul
și-un singur drept am - să m-atac!

M-aș duce și eu la mare
pentru-a mă răcori puțin,
sau măcar pe la pădure
la umbra ei să-mi mai revin.
(Nu credeam, codrii, a-mi vedea
tăiați în așa ritm acerb;
erau odat' mândria mea,
acuma fierb fiind imberb.)

M-aș duce înapoi la daci
ce-mi amintesc c-aveau respect,
să-i întreb de-acești pui de draci
se trag din ei - ar fi suspect!
(Oare-au trecut prea mulți pe-aici,
iar geții, popor primitor,
din ce erau, în hoți calici,
s-au transformat, ușor, ușor?)

M-aș duce-n lume, dar mi-e drag
de-acest pământ, n-am cum să fug,
plus că, străini, prea-n pace-și trag,
din el, mai tot ce-i bun de plug.
(Ce-ar zice cei ce-au tot murit
s-apere-n timp România,
acum, pe bani, c-am convenit,
tembel, a-nstrăina glia?)

M-aș duce-n țară-n lung și-n lat,
s-arunc nădufu'-ntr-un seif,
trezind românul leșinat,
chiar dacă-i muncă de Sisif.
("A fura ca-n codru" iată
o spusă contra naturii... -

când prea-i generalizată,
oameni buni, dispar și codrii!)

Dar unde nu m-aș mai duce,
se-amăgea el cu grație,
îns-acu' nu-i chip și pace
că-s rupt de-o insolație...